

کیست بهتر زین سہ عالی مریج دریا کے
 لالہ ہرگز کے کندہ رسمے و موسن ناپنے
 شیخ بڑہ راغی خواندہ پیلان اسے
 مدنی گوئی کہ سیکس طاعت بہتہ از فرشتہ
 امتحان را این ہشتی غرضہ آن دور
 تباہی زو عیگہ شور پید اپنہ
 جان تملد ز انکندہ اگر کز ان بارہ سہ
 درتا ویت تشریحہ شت جو ظلم فرستے

آن ہرند و آن بوصل دآن سہ دیگر و ہر
 گفتم اورا خاشہ تہد این تساوی شریعت
 این میان صوفیان باشد کہ ہنگامہ خطاب
 ز انکہ اندر خدستہ این سر و سنا بہتر ان
 منظم کرد و ز ملک موصل دھین ہرات
 جاستہ شہ را میوہ کوش با شہزہ مال
 شادمان زمی ایقہ بر قدر شہ خداوند
 از نمانت جبل اتبات جو شعر بد القرح

دلہ اسے بیجا صل ز زندگاسنے
 از دو لہتاسے این جہاسنے
 دہ بیٹے نہ چین چنانکہ داسنے
 کہ ہر زاید مرا جاسنے دہاسنے
 کزان ہرید رہو بود اورا لہے
 رہو د از فرق ہر ہری ہلاسنے
 دلہ دلت سیر تاید ز چین سینے
 سدہ فتنے سدہ فتنے

گوئید کہ چلیت حاصل نہ
 گویم خطکے و بیٹے کے چنہ
 دہ بیٹے نہ چین چنہ تاکہ آید
 عرگاسے ہر دو واجہ رفتہ
 بدست خواجہ دردہ بدرہ دیدم
 دہاہ مرنگے و انکہ بنتار
 جہانے ہر گز گنت لٹنے کن آخر
 چنان گنت کز من لطافت نیاید

اگر وہ یہ مہی چیز ہی نور نہ ہی لو نہ دورے
 کہ گویم خود اول ہر دو آخر دور و دورے

دلہ خداوند امیدم کہ چیزی نیست در دست
 دلین گرسے گوید چہ آؤت رہا دورے

دلہ براہ خبارہ کب افشا نہ سے

دلہ با جرم ہمیشہ ہمتا ن را تہی

آدم پرست و زود محرم نیست
 اسے سزا ز کبر فلک برودہ
 بقا ہے رسیدہ از کے
 بس بس اکوت کہ پیش ازین
 بر جان خود اسبیلے نیرانے
 تک و یک خواجگی جود است
 پچو خنگ و نما رہیستے تو
 خواجہ ترا کہ پیش پیش نماش
 باز اگر وقت تو سے پیش
 از تو یک قدر خون اگر بچد
 خواجہ بیستے براناموزند
 ای کویہ کلا کبریا و ست
 دستار ہزار کبر بودت
 وانکہ نفوذ و کوس با سن
 گفتہ کہ تو پو کہ سہر ستنے
 نشانی نہ پہنچد پچو ستانہ
 تاویہ یا نیپار چرن کس
 گنتے کہ یا ش تا بسیارند
 سویت ہمہ تیغ از چہ کس موسے

ولہ

ولہ

ز انست کہ تو بہا درم خواند
 گشتہ گردان ز انجم فلک
 بسا کے رسیدہ از کے
 عاش لکے کہ دیورا کے
 ہنرت چہ نسبت تو کے
 نہ بنیلے دششم و بیہ تنگ
 صدے ناپد از تو ہے فلک
 مون دریا ہیکندیز کے
 چو یک کردہ فتح سبک
 دور ازینا اگر نہ ہم سبک
 تیرا بگے گردن ازینا سبک
 پیوستہ کلا کبر با وسے
 در کند کسہ زینت ہوا
 چون کوئی در پند ہرگز
 آتا شدہ ام پو کس مراد
 برد زویم با وسے
 بر رگزار بلا فتاوسے
 گنتم کہ بقا با دوشاوسے
 تا یکد در رخ خوش برادے

کز عشوه چو تیر چو با نده سے
تا تو بسخن در ایستاد سے

سن دوا شتم تو کند کون با
چون کبر جرسے بالیستاد

تا بود کہ چو خانه نرم کر دے
تو دینے بجا تیر بازو دے

دستے ز دوست اکنون چون چمانے
مرا اما سنے کہ کردی ہر خزانے
کہ گشت از یکہ گفتم داستانے
چنان عشوه وہی رشوت سنانے
بقدر حاجتم دادی زمانے
بیرود پیش تو ای ہر زمانے
دین کچھ نہ کہہ سکتے جانے
کہے دادی بیا تو تک نشانے
ہمچو اہ ششکستہ ہر زمانے
کہ از پامی ہر روزم ناودانے
براتی وہی برتر کما سنے
ازین ہر گنہ چین گذر سالہ سنے
کہوں گزشتہ چون باو آشیانے
کہا ان زشتی تا بود دانے
ازین ہر گنہ کے بیدرد دانے

نہ اوندا معنی الدین مستند
بعلی سماع تو دائم رسد آست
حدیث ہیرم و آن گفت گوا
پہر شہر سے کہ بود اندر تہ اسان
زہر چہ آن سوختہ سی اندمان شہر
بر غیبت گشتی از ہر روز خواہے
چنانکہ آرد بچک مرگ آسہر
گئے کہ وہی بہ ہر روزک پیارے
سیکے گشت کہ ایٹک خواہد ہر روز
دگر گشتے دوران تدبیر اشب
بیس از یک ہفتہ از امر و زرد واد
بنی زین سنگ پرستی سو تو از سے
گردن در دوازہ زانہہ سانسے
بیکمالان خورشش ما ویدہ آسے
ازین ہر گنہ کے زین دے گنہ

<p>تو اندر هیچ شرفش آشنائی نگشته که او زان پس کانی بدگر قوت تن را استوانی بازار درون پیشش کانی بدین اندازه هر سالش زیانی که به نرم داد آیار بخلانی چه خواهی کرد احسانی چنانی که در حشمت کم از کما هیبت کانی</p>	<p>تو اندر هیچ شرفش آشنائی چو گشته ناپدید از چشم مردم بدست دفع سنگ را نیم خسته بناگر و بیسے روزیش مرده چاکویم تا بدین غایت سے بود ز روی شرم پاکش ہسم گفتہ مراد و بار خرامت بر او باد تودہ نامنت آن از تو دارم</p>
--	--

در لغت ناید آسند حاجت من
 بگر بیک بنا خوش قلبی سنے

<p>کہ در فضولی بسے متنی کہ در پوستین باز گو نہ کن بدیدم وزان عن میز سنے ازین مرد زیر اندر دسنے بانگشت ہجوم رسے بشکنے کہ دست بجا کرد نم افکنے بیمن تا تو خود را چہ بدوشنے کہ با خصم در طے پیر اسنے کہ تو مردیک حرفت دیکھنے</p>	<p>رکس امین را چو بسنے بگو سنے کن پوستین باز گو نہ کن نباید طپا سنے ندون برورش بر دسے کہ خاسے سنے آیدم تو گر کمان شکر فی دسے برندان افسوس سنے بیمنت خوی میدری و دوستان را بدوست نگہ دگر بیان تو ایچ بند گر فتم کہ در شمس در آفت ز</p>
---	---

<p>چو روحانے وہاں دوستوں سے ذکر کر دے آسنے ذکر کرنے کہ آخر جو چہند ازین زرنے</p>	<p>آدمی کہ گردید سے گوشت علی القطع ناپاروینی بنج شک بگوید در آخر باین قافیت</p>
<p>بنا گفتے در شہ سے مرا دوسے مرد کے خزانہ کر دے</p>	
<p>تو گوئی غلبوئی بر کس گوی تیز سے گس گوی بیاطراف کردی خشک ریہ سے درغیا ای بجای کون نافش ورید سے باصلاح عالمی و آفتاب واسے یک نصیحت گوش دار از بندہ قاضی تاسے</p>	<p>بیم حرمہ رایشست بر گردین چو پاک سری دلدرد گل ہر جا سوتی رستہ در بجاسے نافت چون اول زمانہ سہ تبرندس آنکہ سایہ اش کس امید از غایت بیرو صلاح گر چہ راجی ہوشیارت نامح احوال</p>
<p>ہر کہ در گاہ دند رغبست از خدم در صلاح کارتست الا صلاح دے</p>	
<p>ترا از کجا در خورد زندگانے نہ در حرب ایام خوبے برانے گر ان قلمبے گران قربانی بگوش دلت چون فردی نخواستے چہ تاخیر مرد است چون میو آ تو مردم نہ قدر مردم چہ دانے</p>	<p>بین تیزی دروشستانی گوهر نہ بدست تقدیر کے گیر سے ترا ذوالفقار علی خود گرفت ہتھ سے کہ در گزشت ہست حبیب بین مایہ داد دستد بیدار چرا قدر مردم ندانے و لیکن</p>
<p>خزانیے غایب ز دوست پیدا</p>	

بیاداکہ اندر حسان دین بنسے

چیت سنیش کافر جاسنے
 راستے خواجہ بالیضاسنے
 لیکن اندریشہ دیرین شامنے
 اگر مہر پروان شرمی و آرمنا دوز
 خرد با دیچہ تار دسٹے پھر نور سے
 ہمین دار شد ہر ما سے دوز
 زمین بچون تو ام کر سے و کور سے
 اگر پیش آیدت تلخے دشور سے
 دوزان دودی بر آید از شور سے

کافی آن یاش را و کافش و ہم
 نیک واقف شدی غلام تو ام
 نیکہ دان کرد و دوز آخر کیست
 ز جنس مردمان مستحبار بود
 ہنر بایچہ رو با ہی چہ شیر سے
 ز حص غالب از چشم بارگ
 ز سب سخت تو ز شکر نیاب
 چہ رشک آید از ان جزیم کہ گردون
 ازین داعی باندر یاد ریغے

چو برکتی جہاد سے بر جاوے

چو پراسپیہ سہور سے بر ستور سے

اکون پار سے کہ عشو اسنے
 ورنال حیات اینجا سنے
 تافع نشو سے بد انچہ داسنے
 فایح ششمن ز چان کہ آسنے
 انکہ تو د لکب جاود اسنے
 ہرگز بڑ سے بڑ تر گاسنے
 بر خود پد کتاب عشو خواسنے

بیشی ز ہنر طلب نہ از مال
 ہان تا نسیال ہو چو دوان
 افزون سنکے برا پنچہ پاسے
 شعولی مشو بہ تن نہ زینے
 گر جانت بعلم در ز غنبت
 درخ چو ہرگ جہل مردی
 دانی چہ خیاس راست بشنو

ازین سوی اہل بین کہ چو نے
گویند کہ چیت حاصل تو
گویم خنک و بیشکے پسند
خفے نہ چنین چشما تک آمد

ز انسو سے اہل چنان ہائے
اسے بجاصل ز زنگا سنے
از نمٹھا سے این جہا سنے
شربت نہ چنین جیا تک داسنے

تو ای سیف رنگ اہل چون نگیری
کہ الحق بانصاف در خورد آسنے

رگ او پجو شاخ آہد سخت
سیر او پشت پای او سود
آسمان کیر گا و گشته بد
راست گوی کہ مخزہ ساست
بر لبش کف جو ہنخ مخلوجت
بیل اگر هیچ زخم او پیشہ
شیر از ان تب گرفته در بیشہ
الفیہ و جمیسہ از ورا ضعی بہت
چو در باد شوتے جانش
چون لبش بسم او بچنانہ
چون مر از پشت خایہ بردارو
شب نما سے از بردن آید
از پئے کا و جان تو اندر داد

بیش از ککے چون بخ وخت
خایہ از بار او لبسہ سود
کیر فر عبسہ و نوشتمہ بد
چون بر آرد سرد و با شدہ
کو نیار ان علاج بن عوج است
مرگ را بر جیات بزمیند
کہ ز محنتش دار و اندیشہ
مہر کا نیست ہر کار کا نیست
بر سیوز دسہرہ گر جانش
راست مرقوم قیل را مانہ
کافر سے کشتہ را میفشار
ز اب مردہ را فستہ کاہ
ہر کار جان بود تو اندر کار

<p>شد بجان ایضه غلام ادرا شکل او چون شماره مخروط سر بر آورده پتو قبا نیست طایر توان زدن بدو آری نیست چون بخت بخردان جواش نازیبی زو بدور نیرنگ کودکی را که خشک بسپوزد کودکائی که درس باز دهند قاضی بیخه از غم آسوده بسفالی از وفور درند فستق او هزار زن باشد خرا و بگرد پیمان شد سوخته یک بیک ز در و فراق</p>	<p>نخورد سلفیه تمام ادرا مفتی مشکلات است لوط راستی را شگرف حمد نیست که چند کم بود شتر باره پنجه شدان قاضی لذت آیش سرا کرده پای قاضی رنگ کوفتش تار و ز حشر می سوزد چون ز آورده بدار برهند سر حمد ان یک سیاه بوده پس چون تار بر میان بند گر بسجی هزار من باشد قحجگان را برابر جان شد در نهادند در هوای عراق</p>
<p>بسیا کیر قاضی کیر رنگ عرق اندر مسام او شده باد پوست بر پشت او ز سختی چاک همزه مشتنا به بسته بصلح جشن باد باد و بشتاب</p>	<p>کندارد ز رنگ خار رنگ منی اندر عروق او شده رنگ بیا به بر جوش از بزرگی رنگ همه در قلبها کشاده بنگ رفتن آبسا از و بزرگ</p>

<p>بر حسیب بر فراز بچو بلنگ</p>	<p>از دور قشیب چون باری</p>
<p>اوله</p>	
<p>کامی موافق بر حق زیر اجنت در خویا سبب مراد نصیب کن بر زوار آتشش جگر دم سرد لیک انجان فی الرقیق کویت تا خدا خود کرا کشد روزی که چو سگ ز مار من برود چو آن من لعل آن تو اندرود یا منسا پد جمال در خوابم آه ازین سجنبت شوم و طالع شوم که مجسده کتم بود سه زمین خاک او را چو خاک میسودم بد و انگشت مسر به چواریه راستما ز هر کوشش برین تا بر نظم و آه و نیک شگفت</p>	<p>زین عم زاده دخترش را گفت که مرا گرد آن تست زین دخترش مستحق ز حسرت دور گفت جانم خدای خرمست تست زین سپس با درود و استغاثه یا رب این بخت سوی من نگره ببین دولت که روی نمود گرازان گیر بسده بایم بنو مستحق بحر محبتنا کعبه بود در سر است نهر دین سحر او را زانک میشودم این بگفت و از نیک بیاید چون بدان پاردها قش برسد آخر الامرقاعدی بگرفت</p>
<p>شع و بطنش که نیک شیرین بود میدر هیچ و تاسه او این بود</p>	
<p>باو چند دنگ او شود رانی</p>	<p>زنگانی حسنه زه تاسه</p>

قولش بر بساع پائنده
 باری از یوسه بر سرش نهی
 ای سوی حجره حرم نازان
 میں نشیند بلبیس بادہ
 شاد و خرم نشاط سے کردہ
 عربہ کردہ عذر خواہ شاہ
 ای ہمہ سرگشی دجباری
 تار بہت را زویدہ آب زخم
 چون در آئی نہ بندہ خاک
 آستان خاک پای تو خوبان
 و یک ای فرید بہای خدا سے
 بیش تو جان دہم بدندان مرد
 در مرا از یہے رسیدن تو
 نظم و ترتیب کردہ ام رعنا
 ز گیس چشم و یاسینش خد
 سسش راز زلف مرز نکوش
 بر سین بجا سے نار و رو
 عارض لاله رنگ بر گل او
 سیب اندر اکہ بہت پرغیب

قد رتیش تا ابد نزار بندہ
 گوش تا پای بر سرش نشنہ
 خاکان در رکاب او نازان
 پرودہ دار سے بخاکان وادہ
 بادہ چند خورہ سے کردہ
 قے کنان سو سے پارگاہ شاہ
 کہ بر منہ تا یہ سید اسے
 مرد ما سر بسر کلاب زخم
 قاضی اندر تھا تو در پیش
 بزبان صریح در کوبان
 مرجع جا در اسے در سے
 خود خدایت اہد و چند ان مرد
 ایتمہ کام بندہ دیدن تو
 ہر در سے زو کشا وہ در باغ
 ارغوانش ز چہرہ سرد از قد
 نستر نماش و رو اسے گوش
 جلمہ پر بار و شاخ بار بود
 طرک مشکبو سے سنبلی او
 ماہ رخسار رنگ وادہ شب

جمله اطراف او بنفشه و جید
 سرگشت بسته قندق او
 همه در مرقار تازه و تر
 کرده او آن مزاج جانرا قوت
 آب اندک درود بسیکن خوش
 هر چه باید در تیش هست
 کج نقصان همی ز بس درود
 سردار را مستی همی است
 لیکن اندر جوار او تارست
 چاه باردت را قرین گشته
 تاثر یا بدیده کرده مرده
 سردیرش نبات رسته
 گرم شود راز بیمار کننده چو کور
 ابر او از بشار ماسه نه
 برفت او از تو نرنگد ازو
 سکناسش از چو لقمه خاست
 هر دم بر دل از تو تازه نیست
 تو غریبی و فرج باریک است
 هر درانی دغدغه است کن

تو بهار گشتن تو

بیخ و می تا شکسته رونق او
 پیشه او چو پیشه کوش
 عرقی در گرفتند در با قوت
 گرم و سوزان ز طبع چون آتش
 گویم را است کرده از بدست
 اینکه ما این ندید کس درود
 از پیشین پیشه را چنان است
 و آن نهان در میان کتار
 هست لوط ازو بسین گشته
 غور غارش نمود و گاه بر سه
 دست ازو کل جانور گشته
 سفید او چو سر گرفتند تنو
 باشدش زعد و رود شانی نه
 کافا بشش چو سایه یسازد
 عزم نتوان شدن که هم دست
 زانکه ما بین این دو آن نیست
 ره نشیب است همیشه تاریک است
 بان و بان بر مقام رای کن

پہلے عرصہ نہ نوشتیں ہتھ
 خود گرفتار چہین کہ نشیدی
 سامنے گرد آدبر آمدہ گیر
 پیش ازین درد سر نیز ایم
 در بخدمت رسیدہ تو انم
 خدمت من بہتہ فایہ
 نامہ نوشت دیس بقاصد داد
 قاصدش چون بہ نیم راہ رسید
 کردہ آہنگ قاضی کیرنگ
 نامہ باہزار گو نہ سنیاں
 نامہ در دست و پایا خستہ
 قاصد دھڑا از طریق خستہ
 نامہ زو بستہ و سرشس بہرید
 شرح و سٹے چنانکہ آتش آ
 ہر دو قاصد زردی نسبت کار
 پندر گراچہ آگے و او نہ
 این کی را طرب جندہ چو پوز
 جب چشم و سانی دجلاد
 آخر الامر چون بدار قصا

ساختش کوہسار و قار و دورہ
 کوہ و ہاموشش فی الملک و
 کند کے از جہان بر آمدہ گیر
 کت بسر براثر ہے پائیم
 بجواسبے بزرگ گردانم
 برسان بر طریق مسایہ
 بستہ و قاصدش برفت چو با
 از قضا پیک دخترش را وید
 برد او چنانکہ شیبہ و رنگ
 طی او پیکر کیسرد و در درواز
 جان بران کار و میان بستہ
 چیل ساخت برید ہیسہ و و
 بعد تحمد حق قاصدے دید
 کردہ زانکہ مذاق تبارح خطاب
 کہ ز یکہ منس و اشند و و ہا نہ
 عسک کردند و راز تکش او نہ
 دان و وزن بانشاط غرغور
 زان عجب ترچو شاو سے خوا
 آمدن آن دو قرطبان ز قضا

بود بر درو کسے کے مہول
 یا بھونے چو حال کم گنج
 دختر ہی بہت دعویٰ واریہ
 گفت نے نے دیکھ اور یاد رہا
 گفت یکدم زیاد سے ہنستند
 چون نشستند ہر دو بر سر دیوای
 قاضیان بچجاب بر و ابرد
 بچھے بود آن دکیل دوس
 آن کی ایستادہ برو وقت
 نزد قاضی منظر عالم ساکن
 یکے از پس نشستہ آہستہ
 یک دختر جو نیک در نگریت
 این سخن چون گوش قاضی شد
 گفت کیرنگ مرد سبحان را
 ہمداز قاضیان مشارالہ

چون و کیلان
 بچھے پسند کہ
 بچھیس را بچھ
 بر قاضی قضات نا کار بست
 تا بدینم درین دش بسیند
 اندرون شد وکیل و گفت ہا
 در شدن اولاً وضعت کرد
 این و آن بود از خلافت و کر
 دینا دو یک بر تادہ تک ہم
 ہر دو در باش قضا لیکن
 یکے آشتہ پیش نشستہ
 گفت از ان ہر دو خواہ تائی
 گفتی از شتم ہوش قاضی شد
 انجہ بفرزاید از خوشے جانرا
 آن و گر گیر بست عزہ الیہ

خاتمه طبع از کار پردازان مطبع مع برخی از حالات مصنف

الله المحمود والمنة که درین زمان بیعت اقران کتاب نادور انتخاب گذارسته گلزار معانی
 گنجینه اسرار پنهانی نسخه سحر طالع مرقع تمثیل خیال صفا و عرالس مضامین غرار و قضا
 رباعین اشعار مطرا شاهان انوار خوش کلامی از پرده های انفاطش با صید منج و
 دلالی در جلوه گرمی کلمی به قصائد انوری مع کلیات دیوان و تفرقات از کرشمه
 خیال انور و فکر آسمان گذر ملامت عصر و شمره آفاق محسود شیوا زبانان عجم و عراق
 مستقن قوانین سخندان مرصع احکام نکته رانی ناظم با کمال شاعر عدیم المثال
 و آلا اندیشه بلند نظر نگین بیان معنی پر درنازگی بخش مضامین نو و کهن بنص شناس
 سخن شیر بیشتر منصاحت بطل بوستان بلاغت سقراط وقت بقراط زبان فطاطون
 عصر جالبه س زمان شهنشاه اقلیم سخنوری حکیم اوهدالدین تخلص انوری
 که یکی از رسل ثلاثه قلم و سخن بوده بقول عزیزیکه میگویی بدست در شمرسته ان پیرانه
 قولی است که جلگه برانند + خاقانی و انوری و سدی + هر چند که لایبی بعدی
 بزمان سلطان بخر سلجوقی شمره آفاق گشته و مرتبه شاعری را کمال رسانیده
 چنانچه در تذکره دولت شاهی سطور است که اوصاف سخنوری و فضیلت انوری
 انظر من انش است از شعرا کم کسی در دانشمندی و انوار فضائل بهتای او بود و اصل
 از ولایت ابورد است از وی که او را بدنه گویند در حسب منزه از توابع فراسفای
 و آن صحرارادشت خاوران میگویند و از نیست که انوری در اول مال خاوران
 تخلص میکرد استاد او عماره التماس نموده که انوری تخلص کند در مخف انی شایب را

مشهور بی غلوس تحصیل علوم مشغول میبود و در این تلامذات
 روزی بروز در رسد تشسته بود و دید که مردی مقتدر با جامه
 عظام میگذرد و پرسید که این کیست گفتند از شعرای سلطان بخرست گفت بجان
 پایتلم بدین بندی و من چنین منسلوک بعد ازین من نیز خود را بشاعری مشهور
 خواهم ساخت همان شب بنام سلطان بخر قصیده گفت و علی الصبح آنرا بنظر
 سلطان گزیدانید که در بیت از آن قصیده اینست (رایات) گردل دوست
 بحر و کان باشد دل و دست خدایگان باشد شاه بخر که کترین خدمش
 در جبهان بادشاه نشان باشد چون سلطان در غایت کن شناسی
 بود انعام و اکرام بخشید و ملازم رکاب خود ساخت حتی همراه بود در علم
 نجوم سرآمد روزگار خود بود و فرید کاتب شاگرد انوری است خوشگویی و لطیف
 بود گویند که از خاک خاوران چهار بزرگی فاضل خاسته اند که
 بنجم ایشان نبوده چنانکه گفته اند (رایات) تا سپهر میت گردان
 شد ز خاک خاوران تا شایگان آمدش پار آفتاب خادری + خواجده چون
 بوعلی شادان وزیر نامدار + شاعری خادری مشهور خدایان انوری +
 صوفی صافی چو سلطان ظرافت بوسعید + عالمی چون اسعد مهنه زهر شری بری
 در تذکره مذکور که با لامر قوم مست که انوری در سال پانصد و چهل و هفت
 فوت کرده و این غلط یتماه زیرا که مشهور است که انوری تا قرآن کرد
 بخت سیاره که دست پانصد و هشتاد و دو روز زمان طفل بلوغی واقع شده
 زنده بود و بباله تمام گفت که روز قرآن سببه سیاره باومی مسبب خواهد بود

چنانکه اجماع قدیم درینا حق است حکم را از بیخ بر کند اما چون این واقعه بود قریب
 نیاید سلطان یا اولادش حساب و کتاب عظیم نمود و انوری از آنجا گریخته
 بیرون رفت و باقی عمر در آنجا بسر برد و در بعضی رسائل مرقوم است که انوری
 آخر عمر از خدمت سلاطین اجتر از نمود و پانچ عزلت شکسته و قبر وی در بیخ
 مرقوم شیخ احمد خردیبه در قریه دست و تاسیج فوت اورا بمثل یافته اند که عدد
 اصد و نود و دو پیشو و با بجزه پنجم کتابی لطیف و نایاب که زمین سبقت چند بار
 در مطبع منشی نول کشور موسوم باد و ده اخبار واقع لکهنه بصد حسن و خوب
 علیه طبع در بر کشیده اکنون حسب اصرار شاکتین باتمکین در مطبع منشی
 نول کشور واقع کان پور بسیریش عایینا ب معنی القاب منشی پیرا گل این
 صاحب دام اقباله مالک مطبع تنصیح متسام و تنفیج مالا کلام بهزاران
 فروش اسلوبی بهادست سخته ۶ بار اول از زبور انطباع آراسته
 و پیراسته گردید و

درد و دلجو

تاریخ طبع از مؤرخ کمال بیگمناشی بجلوان و بیگمناشی

ایکونٹ مطبع

<p>طبع شد کلیات سے ہے ہستا بود نظم اسم از بی نریسا ۱۳۰۵</p>	<p>از تصانیف انور سے حالاً سال تاریخ از درجہ عامل</p>
<p>ایضا</p>	
<p>کلیات انوری نکتہ بی نور عالم نظم نورانہ و سگفتار ۱۳۰۵</p>	<p>بیگمان باشد پوری ہر ہوشیہ عالم ہر جایز اول ز فہم و شایستگی</p>